

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Viktorija Mihajlović
SINIŠA, MIO PADRE

Copyright © 2020 Mondadori Libri S.p.A.

Published by Mondadori Libri for the imprint Sperling & Kupfer

Translation Copyright © 2020 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-03519-3



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

**Viktorija
Mihajlović
SINIŠA,
MOJ OTAČ**

Preveo Ljubeta Babović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2020.

„Samo ti budi dobra i uči, tata će uvek učiniti sve za tebe.“

To je rečenica koju mi otac neprestano, i dan-danas ponavlja.

Za njega je obaveza, žrtvovanje, škola, to što imaš čime da ispuniš dan, za njega je to sve. Njega koji mrzi da miruje ili da pravi pauze u životu. Da, baš tako. Ipak, sa kćerkom poput mene, nije uvek bilo lako. Ali zbog njega, za njegovu ljubav, njegova „Cigančica“ je odlučila da se vrati u školsku klupu i upiše se na fakultet. Učinila sam to zbog tebe, tata.

Uvod

Kada su od mene tražili da ispričam priču o svom ocu, osobi koju volim najviše na svetu, čoveku koji je za sve – fudbalere, novinare, navijače – „Narednik“ Siniša Mihajlović, ali je za mene jednostavno najizuzetniji čovek kojeg je Bog mogao da stvori, pomislila sam da nikada neću pronaći prave reči da ga opišem.

Razmišljala sam: Mogla bih da zapišem jednu misao, možda niz misli... Umesto toga, pokrenula sam sećanja i evo šta je sve izašlo, u jednom dahu, protutnjalo kao kad zagrme bubnjevi. Pronašla sam reči...

Nije bilo jednostavno otvoriti se u najtežem trenutku za moju porodicu.

Učinila sam to dok se i sama, a to priznajem sa ponosom, suočavam sa terapijskom terapijom kako bih odagnala određene strahove. Unela sam srce, mnogo srca, njegove najsitnije

deliće, da ispričam priču o našoj porodici: Mihajlovićima. Nismo malobrojni, ali smo jedinstveni. Ujedinjeni zauvek. Izdaleka i izbliza, onako kako su nas podučavali naši roditelji, koji se posle petoro dece i godina i godina snažne ljubavi i sada međusobno zovu „Amor“, „ljubavi“.

Narednik Siniša, da, onaj koji me je kontrolisao u školi, koji se iznenada pojavljivao kod direktorke, koji me stavlja u kaznu i leti i zimi. Čovek koji je rastao šutirajući loptu o spuštenu vrata garaže, dok sa neba iznad njegove kuće padaju bombe. Dečak koji je u najboljem slučaju jeo bananu za užinu, i to je bio luksuz u kojem je uživao. Dečak koji je od sebe stvorio čoveka i postao popularan u svetu zbog svog talenta. Jednostavno, moj tata.

Prečesljala sam svoja sećanja. Ponovo sam ga videla kako se uveče vraća kući posle neke utakmice i nije bilo važno da li je pobedio ili izgubio, znao je da mora da se isključi, da se posveti porodici i da izigrava klovna za mene i moju sestru, i baca se na pod praveći smešne face kako bi nas zasmejao. Možete li to uopšte da zamislite? Vidim ga kako mi govori: „Viki, nikada se nećeš udati, previše si komplikovana. U stvari, platiću nekome da se oženi tobom.“

Tata ne zna da tražim muškarca koji liči na njega. Ali takav ne postoji. Ili bolje rečeno, već ga je uzela mama Arijana.

Ali postoji jedan deo naše priče o kojem sam želela da pričam samo na kašičicu, u delićima. To je onaj deo koji je vezan za bol, za bolest, za leukemiju, zato što se tako zove bolest koja je prošlog jula napala tatu. Kada je to saopštio nama, svojoj

porodici, bio je u Bolonji, dok smo se mi nalazili na Sardiniji. Tog dana sam sve porazbijala, lupala sam sve po kući. Od tog trenutka su se životi svih nas promenili. A zatim je došla bolnica. On koji nam daje snagu, ja koja gutam šećer iz kesica da se održim na nogama i da se ne srušim zbog njegove patnje. Izgubljeni kilogrami, presađivanje, hemioterapije... on koji sada plače i uzbuđuje se zbog svega.

Pa onda još navijači, pravi prijatelji, ljudi iz sporta koji su se okupili oko nas. Lepo i ružno. Među svim tim lošim stvarima sa kojima smo morali da se suočimo bilo je i hejtera. Neverovatno je i pomisliti da takvi postoje u ovakvoj situaciji. Biće reči i o njima.

Ali ću, kada je u pitanju bol, ispričati ono što se događalo u srcima i u glavama članova moje porodice. Bol, onaj pravi, osetio je tata na svojoj koži, i njegove reči će ga otkriti u ovoj knjizi. Ispravno je da bude tako.

Da li ste spremni da otkrijete ko je gvozdeni Narednik čije je srce nakvašeno suzama?

Dobro došli u našu porodicu, u moj život, u priču o jednom veličanstvenom stvorenju: MOM OCU Siniši Mihajloviću.

Viki

Tata Siniša

Narednik Siniša

Mesta za stolom uvek ista. Otkako pamtim, nikada se ništa nije promenilo.

„Niko ne ustaje dok svi ne završe!“, ponavlja svaki put moj otac. Nema mobilnih telefona, nema zezanja, nikakvog nevaspitanog ponašanja. Zatim pranje zuba, ali i u tom slučaju iskrsavaju pravila: „Trebalo ih trljati najmanje šezdeset sekundi, inače kao da ih niste prali.“

Narednik Siniša.

I još: „Rano u krevet, sutra se ide u školu.“

I još: „Jesi li završila domaće zadatke?“

I još: „Nemoj tako da odgovaraš svojoj mami.“

I još, i još! Mrzim sva ta pravila! Želim, ili bolje rečeno, želela sam da živim po svome, ne prihvatam da mi neko govori

kako da se ponašam u *mom* životu. Bilo je tako još dok sam imala četiri godine, a kako sam rasla, bivalo je sve teže.

Naljutila sam svoje roditelje, tatu Sinišu i mamu Arijanu mnogo puta.

„Zbog tebe sam osedeo već u četrdesetoj“, govori uvek moj otac. Ali sam u dubini duše bila svesna koliko je ponosan što ima kćerku koja ne dozvoljava da joj niko soli pamet i koja zna svoj posao, pomalo kao on. Uostalom, od nekog sam morala da to uzmem. Eto zašto sam njegova „Cigančica“. I time se ponosim.

Sećam se da nas je, kada sam bila mala a tata nije bio na poslu ili u nekom drugom gradu (možda u inostranstvu) zbog obaveza sa ekipom koju trenira ili u kojoj igra, on vodio u školu. Ne bih znala da kažem da li je to sećanje koje volim ili ne volim, ali znam da je živo u mojoj glavi, kao da je bilo juče. Naročito njegov način kako me budi ujutru.

Bila je to neobična rutina. Dok bih se meškoljila po krevetu, čula bih šum njegovih koraka. On jeste izgradio svoju sreću nogama, ali pre svega glavom; i glavom je stvorio našu porodicu. U svakom slučaju, bila sam ubeđena u to: pre nego što uđe u neki objekat ili u svlačionicu, njegove korake svi čuju. Svi primete njegov dolazak. On je tu pre nego što se pojavi. Parket koji škripi i šum njegovih izuzetno ružnih papuča bili su nepodnošljivi. Ipak, tiho je otvarao vrata, sedao pored mene na krevet i ponavljao: „Ljubavi, probudi se, moramo da idemo u školu.“ Ispuštala sam neki nerazumljivi zvuk, jednu vrstu gundanja u znak protesta, a on je počinjao da me golica.

Nekih jutara sam to dobro prihvatila i smejala se kao luda; nekih sam želela samo da ga naglavačke izbacim iz sobe. Ali se nisam usuđivala, neka bude jasno. Na kraju sam ustajala potpuno raščupana, kosa mi je padala na oči i ništa nisam videla. Onda me je on naglo podizao, mada nisam baš previše laka. I u tom trenutku događalo se čudo. Vi koji sada ovo čitate nikada ne biste mogli da zamislite tako nešto, ali se to zaista dogodilo, događalo se i bilo je prelepo: kada mi je kosa padala na oči, tata mi je pravio pletenicu. Pa, recimo da je to pokušavao na svoj način, a kada bi shvatio da neće uspeti, odlučivao se za rep, ako možemo da ga tako definišemo. Sve to da mi se kosa ne bi zamrsila dok perem zube. I to uvek najmanje šezdeset sekundi, inače kao da ih nisam prala. Onda, novi preokret. Siniša, moj tata, čovek koji na terenu nije dozvoljavao da ga niko pobedi, čovek koji se borio protiv gladi, rata, siromaštva, bola, straha, bolesti, uzimao je četku i počinjao da mi češlja dugačku crnu kosu. To je moj otac. Nije bio baš nežan, da budem iskrena. Tata, sada imam hrabrosti da ti to kažem, da to napišem: nisi umeo da me češljaš! Ali moram da priznam da sam se s vremenom navikla i onda me nije tako bolelo. Taj gest je za mene bio gest jutarnje ljubavi.

Šteta što je nakon toga sledila još jedna drama, a bilo je tek pola osam: nešto što me je nerviralo više od bilo čega na svetu bio je njegov „potez“ sa potkošuljom. Neverovatno brzim potezom mi ju je uvlačio u gaće; zatim mi je oblačio suknju školske uniforme, povlačeći mi je gore, skoro do pazuha. Sećam se svega iz tih jutara. Nisam podnosila ni njega koji me je

oblačio ni uniformu, ali sam ćutala i puštala ga da to radi, uz tek poneku moju grimasu nezadovoljstva, zato što sam u sebi znala da to radi od srca, sa ljubavlju. I tako, bila sam obučena, oprana, očešljana. U tom trenutku je stizao poljubac.

Onda mi je dodavao ranac roze boje sa mačjim okom i crtežom Simbe iz *Kralja lavova*, još jedan poljubac i pravac škola, u pratnji Narednika dobrog srca.

Svetlosti moja

Dvanaesti jul 2019, odmah posle večere. Taj datum neću zaboraviti dok sam živa.

Dan kao svi ostali za nas žene iz kuće „Miha“. Tata je u Bolonji sa ekipom, spremaju se da krenu na uobičajeni karantin u planini, a mi ostali otišli smo u Porto Cervo, gde ga čekamo da dođe da se odmori i da ga ponovo zagrlimo. Mama je u sobi, Virdži na telefonu priča sa momkom, i on je fudbaler (moja sestra bi se udala koliko sutra: ona je sanjalica kao ja, ali su nam snovi različiti), ja sam utonula u misli i zagledana u more. Kao da mi je pogled izgubljen, ali usredsređen na nešto što u tom trenutku ne mogu da objasnim. Zatim čujem šumove koji dolaze iznutra. Čujem korake, čujem mamine i Virdžine reči, ali kao u magli, zbog čega se osećam loše.

Nešto se važno događa iza mojih leđa. Tata je u stvari morao da krene sa Bolonjom još pre dva dana, ali nas je slagao da će se zadržati u gradu da završi neke stvari, ne navodeći šta su te proklete stvari. Telefon moje majke zvoni, na drugoj strani je on, moj otac, moj Bog, i objašnjava joj da su te „stvari“ pregled za pregledom, pa opet pregledi, zato što već četiri dana ima neku čudnu groznicu i oseća se umorno.

Mala napomena: govorimo o mom ocu. O čoveku koji je pre ovih stvari igrao padl, trčao, trenirao sa ekipom, šutirao i nikada nije mirovao. I to se nije događalo godinama i godinama unazad. Nije se događalo ni tri dana pre te proklete stvari.

„Ljubavi, dijagnostikovali su mi leukemiju.“ Moja majka, koja je možda oduvek pravi „kaplar“ u našoj kući, prenosi sve mirnim i spokojnim glasom. Kreće sa svojim smirivanjima i odmah šalje poruku snage i nade, punu ljubavi. Sve u svemu, drži se hrabro i ne predaje se, mada ja znam šta oseća u duši.

„Pridruziću ti se u Bolonji. Za decu ću se ja pobrinuti. Problem će biti Viki, to već znaš.“ Te rečenice su mi kasnije saopštene. Pa da, problem sam bila ja. Ne bih podnela takvu vest. A svi u porodici su to znali. Jer to što se dogodilo tati ja bih odmah želela da se dogodilo meni. Njegov bol morao je da postane moj. Ne bih prihvatila opravdanja ili neka srednja rešenja. Neka padne sve na mene.

Moja majka u tom trenutku odlučuje da najpre razgovara sa Virdži, mojom mlađom sestrom koja je u nekim stvarima zrelija od mene. Njena reakcija je kao mamina. Postoji kod nje volja da se bori i da se ne obeshrabri. Postoji volja da reaguje

onako kako bi tata želeo. Virdži uspeva u tome. Onda mama i ona odlučuju da me pozovu.

„Viki, dođi začas, molim te.“ Noge su mi teške. Nije mi se dolazilo. Kao što je često sa mnom slučaj, nisam želela nikoga da slušam. Želela sam da ostanem u tišini. Tišina ponekad stvarno postaje naš najbolji prijatelj. „Šta je?“, pitam, zapravo urlam spolja. Ali u te dve reči bilo je sadržano nešto što sam osećala ili znala u potpunosti.

Vučem se, presrećem njihove poglede, život nas sve tri zastavlja se. „Sedi, dušo“, kaže mi mama. Već je znala kako ću to da primim. „Govori, jebote, reci mi šta se događa, šta je sa vas dve, šta se događa?!“

„Viki, tata...“ Ne čujem ništa. Ne opažam te reči: bolest, leukemija, lečenje, posete, bolnica, konferencije za štampu... Ništa ne čujem. Počinjem da urlam, razbijam sve što mi se nađe pod rukom, urlam, ali kao da mi glas ne izlazi iz usta. Urlam u tišini, mada se osećam loše. Osećam kako se gorčina skuplja u meni. Dođe mi da povratim. Poludela sam, poludela od bola. Mama odlučuje da pozove mog oca. Ne znam kako, ali uspevaju da zaustave moj rušilački bes. Uzimam telefon, suza suzu stiže, i samo kažem: „Tata, volim te.“

„I ja volim tebe“, odgovara on, „i sada te molim da budeš jaka kao tvoj tata.“

